

پیش بسوی ایجاد تشکلهای مستقل کارگران و زحمتکشان!

اردیبهشت ۱۱، ۱۳۹۳

اول ماه مه ، روز جهانی کارگران در راه است . کارگران و زحمتکشان میهنمان عموماً درگیر مسائل و مشکلات کارگری میباشند هر چند این یک واقعیت غیر قابل انکار است که ایران کشوری چند ملیتی است و کارگران و زحمتکشان مناطق مختلف ایران علی‌رغم تحمل بار سنگین ستم طبقاتی و استثمار خویش از جانب سرمایه داران و کار فرمایان ، بار سنگین ستم ملی و تحقیر ملی را نیز بر دوش خویش بکشند . اکنون بحث ما بر این است که تشکلهای مستقل کارگران و زحمتکشان و عموم نیروی کار و زحمت با در نظر گرفتن این واقعیت چگونه صورت میپذیرد و به چه شکلی ممکن است اشکال ستم جامعه طبقاتی را از کانال مبارزه ضد ستم طبقاتی از میان برد و راه حل قطعی برای آن پیدا کرد . در مقابل ستمی که سرمایه داران ، مافیای مالی ، آقازاده ها و خود آقاها و حامیان بین المللی آنان بر کارگران و زحمتکشان و توده ها روا میدارند ، توده میلیونی کار و رنج بدلیل نبود سازماندهی و ایجاد تشکلهای مستقل خویش درگیر در زنجیره ای از اعتصابات و تظاهرات شده اند که در بهترین حالت خویش قادر نیست تا از دایره مطالبات صنفی و بمنظور تحقق حقوق ابتدایی آنها پا فراتر نهد . و در این حالت هر زمان رژیم و سرمایه داران دچار گسترش حرکات اعتراضی میشوند ، ره حلهای موقتی را به منظور ساکت کردن کارگران و زحمتکشان و در نتیجه ایجاد تفرقه در صفوف آنها را بر میگزینند . که این به اصطلاح راه حلها حتی قادر نیست یکی از هزاران درد و رنج طبقه کار و رنج جامعه را حل نماید . دلیل ضعف مبارزه کارگران و زحمتکشان میهن ما در چیست ؟ و چرا تاکنون قادر نگردیده اند مبارزات خویش را از محدوده دفاع از حقوق ابتدایی خویش فراتر برده و حتی در این محدوده نیز قادر نگردیده مطالبات خویش را محقق سازد ؟ اولین نقطه ضعف مبارزه آنها در سراسری نبودن مبارزه و ضعف سازماندهی و نبود تشکلهای مستقل است . بدین معنا که علی‌رغم این که مطالبات آنها در تمامی کارخانه ها و محلهای کار و زندگی در سرتاسر ایران در یک محدوده بوده ، اما مبارزات آنها پراکنده بوده است . بطور مثال کارگران کارخانه ای مسئله افزایش دستمزد یا توقف اخراج کارگران و یا کاهش ساعات کار و یا پرداخت معوقه را مطرح میکنند ، در این حالت سرمایه دار و کارفرما با وعده و وعید کارگران را بسوی منازلشان روانه میکنند و فردا یا پس فردا بدنبال این رویداد کارگران کارخانه ای دیگر در منطقه ای دیگر از کشورمان برای به تحقق رساندن همان مطالبات اعتصاب کرده و یا تظاهرات میکنند و با همان وعده و وعیدها و بدون کسب تجربه از حرکت کارگران در دیگر مناطق از جانب سرمایه دار و کارفرما روانه منازل خویش میشوند . اگر در این حالت کارگران سازماندهی شده باشند و دارای تشکلهای مستقل خویش باشند در ارتباط با حرکات کارگران در دیگر مناطق ایران قادر خواهند بود با کسب تجربه از حرکات پیش از خویش علاوه بر تداوم حرکات اعتراضی ، سطح مطالبات خویش را از آنچه که هست ارتقاء داده و علاوه بر افزودن به تجربیات خویش ، آنر به حرکات کارگران در سایر نقاط ایران انتقال دهند.

ما بخوبی شاهدیم که چگونه تشکلهای زرد وابسته به ارگانهای دولتی و احزاب و دستجات حکومتی خواهند کوشید تا به شکلی از اشکال و به هر قیمت ممکن مانع از گسترش و سراسری شدن حرکات اعتراضی کارگران و سمت و سویابی آن بسوی تشکلهای مستقل گردند . و حرکات و مطالبات کارگری را در دایره صنفی آن محدود کرده و مانع از بسط و گسترش آن به اعتصابات و حرکات سیاسی گردند . بدین منظور ضمن خنثی نمودن حرکات کارگری و محدود نمودن آن در حد چانه زنیهای صنفی مانع از پیوند حرکات و مطالبات کارگری با حرکات و مطالبات دیگر اقشار توده ها میشوند و امکان سرکوب چنین

حرکات و اعتراضات جدا از هم برای نیروی سرکوبگر به آسانی فراهم میگردد. عدم وجود تشکلهای مستقل ناشی از ضعف وایستایی حرکات کارگری ایران است در محدوده کنونی و این دلیلی است بر اینکه کارگران و زحمتکشانشان میهنمان در مقابل هرگونه تصمیمات سرمایه داران و کارفرمایان و دولت حامی آنها عملاً خلع سلاح میشوند. در چنین شرایطی و با در نظر گرفتن واقعیتهای درون جامعه که هزار و یک درد و مصیبت ناشی از اشکال مختلف ستم در جامعه سرمایه داری بر دوش میسکند ، ایجاد انجمن و شوراهای ایالتی و ولایتی کارگران و زحمتشکان میهنمان بهترین و مناسبترین راه حل برای غلبه بر پراکندگی حرکات اعتراضی در سراسر ایران و تنها راه اعمال اراده عموم نیروی رنج و کار برای گسترش مبارزه و ایجاد جامعه نوین انسانی و بدور از ظلم و استثمار جامعه طبقاتی سرمایه داری است که در آن تمامی کارگران و زحمتکشانشان ملیتهای ساکن ایران در اتحادی دوطلبانه و آگاهانه بنای جامعه آزاد و برابر سوسیالیستی را بنیان می نهند.

کمیته کردستان سازمان اتحاد فدائیان کمونیست